

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стіваришчення "Українських Робітничих Вістей"
Передплата на рік \$4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

НОВІ ПЛАНИ НА ПОВАЛЕННЯ РАДРЕПУБЛІК.

В останніх часах з Європи наспівають вісті, які вказують на те, що міжнародний капітал все ще планує ріжнього рода заговори і авантури проти Радянських Республік. Лише кільканадцять днів тому назад світ облетіла вістка, що Велика Британія вислала до СРСР ноту, в якій домагається від неї беззаставного сповнення до 10 днів певних британських вимог, в противний раз буде зірваний британсько-російський торговельний договір. Буди, такі, що уважали цю ноту за удрітат і пресказували, що між обома країнами може прийти не лише до зірвання зносин, але й до проголошення війни. Над нотою ведуться тепер в Лондоні переговори, які ще не скінчилися і вислід їх невідомий.

Майже рінчасно з висланням британської ноти світ облетіла друга вістка: про замордовання в Львові радянського посла Воробського. Характеристичне, що замордовання докочано в місті, в якому відбувається т. зв. близько-східна-мирова конференція. Обидва акти — вислання ноти і замордовання Воробського — були звернені проти СРСР і цілого С.С.Р.Р. Та на цім не кінець. Ось ще одна кулька в бік Радянських Республік, цим разом покищо не завдана ще, тільки плянувана, зглядно доряджувана.

Берлінський кореспондент англійської ліберальної газети "Манчестер Гардіян" доносить до своєї газети, що в його руки допали копії тайних телеграм, які вислали до Риму італійський посол в Москві Амадорі. В цих телеграмах Амадорі радить італійському правительству умовитися тайно з Англією і відкрити разом з Москвою англійську і італійську торговельні делегації. Він рекомендує також Англії і Італії умовитися з Францією, Злученими Державами і Японією щодо цілковитої ізоляції Радянських Республік.

Німеччина, хоч і буде ще деякий час піддержувати звязки з Радянськими Республіками, привнесена буде остаточно піти за іншими державами. На думку Амадорі, такий крок був би великим ударом для радянської влади, так як Радянські Республіки не мали би спромоги діставати з заранки средства. Це підірвало би авторитет комуністів в очах мас і привело би скорше чи пізніше до повалення радянської влади.

Коротко кажучи, італійський посол в Москві Амадорі радить своєму правительству організувати нову блокаду Радянських Республік в цілі повалення радянської влади. А ось найновіша цитка з контрреволюційного поля. Цим разом це спільний план російських і німецьких монархів на повалення радянської влади і привернення з'язку в Росії, а потім і в Німеччині — монархії.

Про план цей доносить один американський кореспондент в депеші з Лондону, датованій 21. мая. Він каже, що про план довідався від одного Росіянина з високого стану, який не є звязаний з жадною з російських країнних партій. План представляється так.

Крайне крило російських монархів, при допомозі пруських юнкрів під проводом ген. Людендорфа, планує в скорім часі напад на Радянські Республіки в цілі повалення радянської влади і привернення монархії в Росії та посадження, при допомозі монархістичної Росії, Гогенцолернів на троні Німеччини. Цей план російські монархісти мали предложити певним антантським політикам, однак дотепер не підпринято ще ніякої акції.

Принципово це викриває ціль німецької тайної армії, якої боються Французи. Вона є призначена не для війни з Францією, щоби її відмити, а для привернення автократії в Росії і Німеччині. Ця армія має 175.000 людей, з яких всі є бузшими офіцерами німецької армії, є високо вишколені в військової штуці і вірні старому режимові. Кождий з них має карабін і 300 патронів амуніції, а ціла організація має кілька легких полевих ариат. Вона є поділена на одиниці по 10.000 людей кожда під командою генерала. Одиниці є поділені на батальйони по 1.000 людей кождий. Кождий мушкетер є спосібний командувати.

В плані цієї армії є напад на Росію, захоплення стратегічні точки кожо границі, а в першій мріі Петроград. Сказано, що вже 18.000 людей з тої армії перейшли в цивільній одежі до Фінляндії, в той час як тисячі інших переходять через Польщу, яка надіючись дістати більше російської (чи української) території підчас замшання, яке би слідувало за інвазією, дивитися на це через пальці.

В Фінляндії реакційне протисоветське правительсто було би раде побачити Совіти поваленими і надіється також захопити якусь часть російської території.

Петлюра - Пілсудський - Фощ.

Коли ви думаєте, що петлюрщина зовсім здохла, то дуже помиляєтесь. Не забувайте, що Петлюра, це потрібний для Польщі манекін і хоч він здає, всетаки польські пани піддержують його при життю охалапами з панських столів. Фактично в українській політиці петлюрщина основно збанкрутувала. Сьогодні вона опирається виключно на купці інтелігентів, що зуть себе "міністрами У.Н.Р.", та кілька сотках інтернованих в польських таборах офіцерах. Вся инша українська контрреволюція огидно відвернулася від Петлюри і творить окремі групи, з окремими програмами, тактикою і методами, розуміється тільки на папері. По правді всі ці групи сходяться в кінець заданням в одному бажанню: повалити на Україні Радянську, робітничо-селянську владу. Головним чинником, що зробив Петлюру в очах української контрреволюції — "контрреволюціонером", це його союз з Польщею. І хоч укр. контрреволюція спільно підписувала цей союз враз з своїм "головним отаманом", всетаки вона відвернулася його. Не тому, що "союз" був невідгидний для "неьки України", а тому, що українській трудовій народ гнів в 1920 р. враз з Червоною Армією і польськими панами і їх "союзниками" Петлюру з України. Тому то хитрий укр. контрреволюційний політик, щоб забезпечитися на можливу будуччину і не страатити свого "авторитету" — звалили всю вину на Петлюру, мовляв, це не ми, а він рагтався з Польщею. Але ж свідки "союза" не помиралі і дуже добре тямлять, що ріжні "міністрами", як Мазепа, Мартос і інші в 1920 р. зрікалися в Варшаві всіх прав до Галичини, віддавали її польським панам за свій "союз", а сьогодні беззачинно протестують, як "соціалдемократи" проти — прилучення той Галичини до Польщі. На таку дволичність і нахобітність справді здібні тільки патріоти!

Не будемо згадувати тут, який вплив та значіння мають серед українських мас навіть петлюрські політичні контрреволюційні групи, що тепер коротко зуть свої дії на еміграції в західній Європі. Це було би злишком, бо вони зовсім невідомі тим масам, а як відомі, то з некорисною для них бою. Купка паршивеньких інтелігентів, що ще живуть слабою надією на "змінну" і трогат її з кождим днем — це ж проганені генерали без війська. Українські маси ніколи не можуть забути інвазію німецьких і польських імперіялістів, яких привабляли так правіверні петлюрці, як і "соціалдемократи", "соціалсамостійники" і т. д. (Щоб краще туманити очі укр. масам, в свій час на Україні найкращій реакціонери додали до своєї назви "соціалісти". Було в моді.)

Але, українській контрреволюції на еміграції в кінець кінець остогидно гнити і голодувати, тому то починаючи осеню 1922 р. а докінчуючи весною 1923, вони заворушилися. І сказав, що заворушилися всі групи. Як на заворушці вдарив Винниченко в свій вищерблений, полатаний дзвін і заголосив, як на похоронах про "єдиний, демократичний, національний фронт". Генерал Греків, що числиться на службі французького і польського штабу, одержав від Франції більш грошеві субвенції і виїхав зі своїм адютантом Сагайдачним з Відня в Бесарабію "організувати новий похід на Радянську Україну". Вже осеню 1922 року на таємних нарадах з Пілсудським — у Варшаві були визначені навіть, головні команданти ударних "армій". Це Петлюра, Греків і Врангель. Французи дуже хитро стерли вороговання Грекова з Петлюрою і побратали їх, а вже сам Греків приєднав до "нового походу" такого союзника, як Врангель. 18. грудня 1922 р. на спільній нараді в Варшаві, бу-

до встановлено, що "похід" повинен початися невідкладно ранною весною 1923 р. Але як на злість Радянський уряд пошво концентрувати великі сили Червоної Армії здовж польської і румунської границі і "похід" — покищо відложили, хоч Греків дали "організує". Але на цьому не дуже добре вишов Петлюра з своїми "міністрами" в Тарнові. Не помагали нові "точні" звідомлення польському штабови про "великі повстання" на Україні, не помагаła шпінська робота петлюрців серед Українців в Галичині і Волині, не помагаło і те, що петлюрські офіцери стали найвірнішими "співробітниками" польської оборони (шпінської організації) так в Польщі, як на Україні, і в інших європейських державах, де живуть укр. емігранти. Панський уряд в Варшаві все більше цурався Петлюри, не давав йому грошей, а в петлюрських таборах стало "козакам" ще скрутніше. Польські пани досить непересвіді, бо скоро забувають всі заслуги української контрреволюції. Ще-ж не так давно, бо в жовтні 1922 року головними агітаторами в укр. селах Галичини за виборами до варшавського союму були петлюрські офіцери, що ствержено документами. Всетаки пани по використанню їх, забули. Треба було ратувати ситуацію. І як на-шаста, цагода прийшла. В Кляйпеді, на Литві, вибухло повстання Литовців проти польських панів, яке скоро розрослося і прогнало навіть Французів, а не то Поляків. Польський уряд задумав зрештвануватися бунтарським Литовцями і "зробити" своє повстання. Але шкода було посылати на певну смерть своїх воєників і вони пригадали — "союзника" Петлюру. Ясно, що петлюрські офіцери радо пішли. Скінчилося на дикому спільнодарованню кількох литовських сід, насилувано невинних жнок і дівчат, але факт залишиється фактом. Литовське повстання подавлювали петлюрці!

Однак чимале здивовання викликала в початку мая 1923 р. значна перемена в петлюрському гнізді. Ріжні люди, ріж- но пояснювали собі що переміж, але певних даних не було. Аж недавно тайну висвітлив "по ширости" один з вищих урядовців петлюрського "уряду" в приватній балачці: що це зашкідить впрочім подати її до ширшого відома. (Характерне це, що навіть від найбільшого "міністра" У.Н.Р. можна за добру вечеру довідатися про всі глибокі "урядові" тайни. Ширі малоросі, що на умі, це й на язиці! Але рінчасно це є доказом, на скільки навіть найбільші співробітники Петлюри не вірять в свої успіхи.)

З початком мая 1923 у великій параді прибув до Варшави з ескадром літаків французький генерал, головно-командуючий французькою армією Фощ. Це той самий, якого уваж- жоють головним побідником Німеччини, Австрії, Болгарії і Туреччини в світовій імперіялістичній війні. Генерал Фощ приїздив на інспекцію французької колоніяліної — польської армії, та в важних державних нарадах. Маршалок польської армії Пілсудський, по переконанню "соціалдемократ", дуже мріє про Польщу від моря до моря і тому при кождій нагоді старається підсунути свого "союзника" Петлюру, щоби при його допомозі заволодіти границіні стовпи Речі Посполитої. Польської — над Чорним Морем. Не поминув і тепер цього. В довшій нараді з генералом Фощом він вису- вав цей план і заручивши, що Петлюра зовсім безбачна людина — дійшов до порозуміння. Вислади такі:

1) В найкоротшому часі "уряд" У.Н.Р. переїде з Тарнова у Варшаву, де буде "працювати" постійно.

2) В петлюрські табори в Каліші, Шиліорні, Стшалкові і ин. прибудуть з початком червня 1923 французські військові інструктори для вивчення модерної воєнової штуки.

3) Від Франції через Польщу "уряд" У.Н.Р. одержує постійну грошеву субвенцію.

4) Франція признає "уряд" У.Н.Р. на чолі з Петлюрою.

5) Польща дозволяє на відкриття української катедри на варшавському університеті.

За це все Петлюра і його "уряд" згодилися і підписали таємну умову:

1) Зрікаються всіх претенсій до Східної Радичини, так тепер, як і пізнійше.

2) "Уряд" У.Н.Р. ажме всіх сил, щоби в час підготовки велике повстання на Україні проти Радянської Влади і з хвилею походу, у всьому допомагає польській армії.

ПЕТРУШЕВИЧІВЦІ НА СЛУЖБІ У ПОЛЬСЬКОЇ ШПАХТИ.

(Від нашого львівського кореспондента.)
Петрушевичівці хочуть робити угоду з Поляками. Віддають Польщі українське приватне шкільництво і "Дністер". Поїздка до Варшави. Орган Петрушевичів в році денуційніста. Заборона обходу У.С.Д.П. 1. мая — і петрушевичівці.

Диктатор Петрушевич скрізь богато кричить, що він непримиримий ворог Польщі, що ненавидить кожного Поляка і т. д. Це саме голосять всі його висланники та всі петрушевичівські газети, які накликають всіх Українців, щоби вірля тільки Петрушевичови та його післанцям. Петрушевич туманив людей, натягав на долари Америку і Канаду та писав оферти до Антанти, щоби приняла його на службу. Антанта оферту Петрушевичів і його кумпанів відкинула, бо мала вже на службі у себе Польщу. Діставши облизня Петрушевичів зі своїми людьми пустився на дальші залізничні, але вже до самої Польщі.

Пого орган в краю львівське "Діло" виступило з цілим рядом статей, в яких накидаються мокрим рядком на Радянську Україну, почало ставити ряд "конкретних" домагань до Польщі. Мало цього, підбрало людеів, які почали вже ці "конкретні" домагання реалізувати.

Під впливом статей "Діла" виступила тепер "краєва студентська Рада", в якій, мимоходом сказавши, сидять самі "фашисти", члени т. зв. "революційної Ради", та в якій головну роль грають старшини галицької армії, з проектом "легалізації" тайного українського університету у Львові. На 3. мая ц. р. скликано в цій справі наради у Львові.

Друга група петрушевичівців, "вороги" газети "Діло" з міщанського "Слова", видигнувши знова проект передання українських приватних народних шкіл у Львові — Польщі мовляв тому, що тяжко їх вдержати.

Незалежно знова від цього директор "Дністра" д-р Федак, Голова Горожанського Комітету, виступив з проектом передання на стат польської держави товариство взаїмних забезпечень "Дністер".

До Варшави зїдять день в Львові, 28. швітня 1923. Ір.

СВЯТКОВАННЯ ПЕРШОГО МАЯ В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ.

На це свято від двох місяців пригтовлялися чеські соціал-патріотичні партії. Агітували в своїх органах, збирали манифестантів, словом хогіли доказати свою силу. Але дуже розчарувалося. Помімо великої підготовки — їх маніфестації вийшли дуже бідними. Нпрм. в Празі "соціалдемократи" (з якими йшли й українські мартовіці) зібрали всього 4 тисячі людей, а комуністи 20 тисяч! В цілій Чехії в комуністичних походах брало участь поверх 1 мільон робітників і робітниць, причм дали доказ, що робітництво з кождим роком більш о-свідомлюється і відходить від соціал-зрадників.

Всі будіпатріотичні манифестації в Празі відбулися з гучними оркестрами, співами і т. д. За це дуже поважно і серіозно перейшли безконечні ряди комуністів, без оркестр і співів, що надавало їх походо-ви ще більшої поваги. На червоних табличках комуністи

виступали проти теперішнього буржуазного уряду, домагались безробітній праці, вказували, що тільки одні комуністи були і будуть правдивими оборонцями робітництва і т. д. Але дуже велику увагу приказувала одна табличка з написом: "Свобода друку!" — і під ним було наклеєно 2 примірники робітничого щоденника "Руде Право", зовсім від републіканської цензури.

Українське соціалістичне студентство "Громада ім. М. Драгоманова" відвідувало Першого Мая окремою академією. Загородною групою У.П.С.Р. (Шаповалівці) чомусь також святкувала "робітниче свято в будівлю кавярні, де, як довідаються, промовці домагалися (від кого?) зміни клича: "Пролетарі всіх країн єдиайтеся" на "Трудящі всіх країн єдиайтеся". Щож — бувають часом і в найбільш святковому настрою ріжні комедії. С. Т. —

НОВІ КНИЖКИ! --- НОВІ КНИЖКИ!

Товариші! Памятайте, що в свідомості наша сила, а свідомість здобується з книжок. Кождий робітник повинен збільшити свою бібліотеку і свідомість сідуючими новими книжками:
ТОВАРИШІ ПЕРШОГО МАЯ СОЮЗ РОБІТНИКІВ — обнимає 80 сторін друку, ціна лише 20 ц.
ПОРАДНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ — написав О. Синявський; 110 сторін друку, ціна 35 ц.
ЧЕРВОНА ЗОРЯ (утопія) — написав А. Богданов; 150 сторін друку, ціна 25 ц.
Замовлення разом з грішми слати до:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts., — Winnipeg, Man.